

JORY JOHN

MAC BARNETT

Ilustroval Kevin Cornell

štonožka

MILES a NILES

POSLEDNÝ SMIECH



**MILES
a
NILES**

**POSLEDNÝ
SMIECH**

Milujem bodky
 KROVÉ VZORY:
 bodky
 a bodky

"Aj v paláci možno dobre prežiť život."
 - MARCUS AURELIUS

HOLLINE PO
 1)
 2) R
 3) BA

MAC BARNETT

TEÓRIA FARIEB:



JOSH HĽADÁ POKLAD

- 1) Josh dostane list od dávneho predka.
- 2) List sa stratil v pošte Pony Expressu.
- 3) List je mapa k pokladu.



MIL

CHARLESTONOVÝ MILES

NI

REKV. 1: VZOR RUKOPISU

HAMILCARA BARKINA

REKV. 2: VEĽMI STARÁ ZNÁMKA

olly hovorí, že Ramona má tájnu zbiereku známok! - N
 Takže...



A. SUPER ZVER

- PATENTOVANÝ PRÍPRAVOK NA ZJEMNENIE SRSTI

B. KUČERAVÝ BARANČEK

- TO NAJLEPŠIE NA DLHŠÍ/HUSTEJŠÍ KOŽUCH

JONATÁNKIN NOVÝ KLOBÚK



POSLEDN

CANDALFSKÝ KLOBÚK

ilustroval KEVIN CORNELL



NÁMKY:

LOBÁSA + HRÍBY
ZMARÍN + KURČA
ZAMIKO + ÚHOR

3. ODLOŽIŤ
BICYKLE
DO VYSOKEJ
TRÁVY

HULA
MILES

(A)

JORY JOHN

ČO?

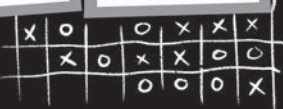
SPARKSOVO
FILMOVÉ ŠTÚDIO
KVÁDZA:

TANEČNÝ
SÚBOJ

vs.
PIZZA S BALZAMIKOM
A ÚHOROM



LES



HOLLINE POZNÁMKY:

- MELOY
- SONDHEIM

UŽASNÍ
RASTÚCI
BATOHI



Ý SMIECH

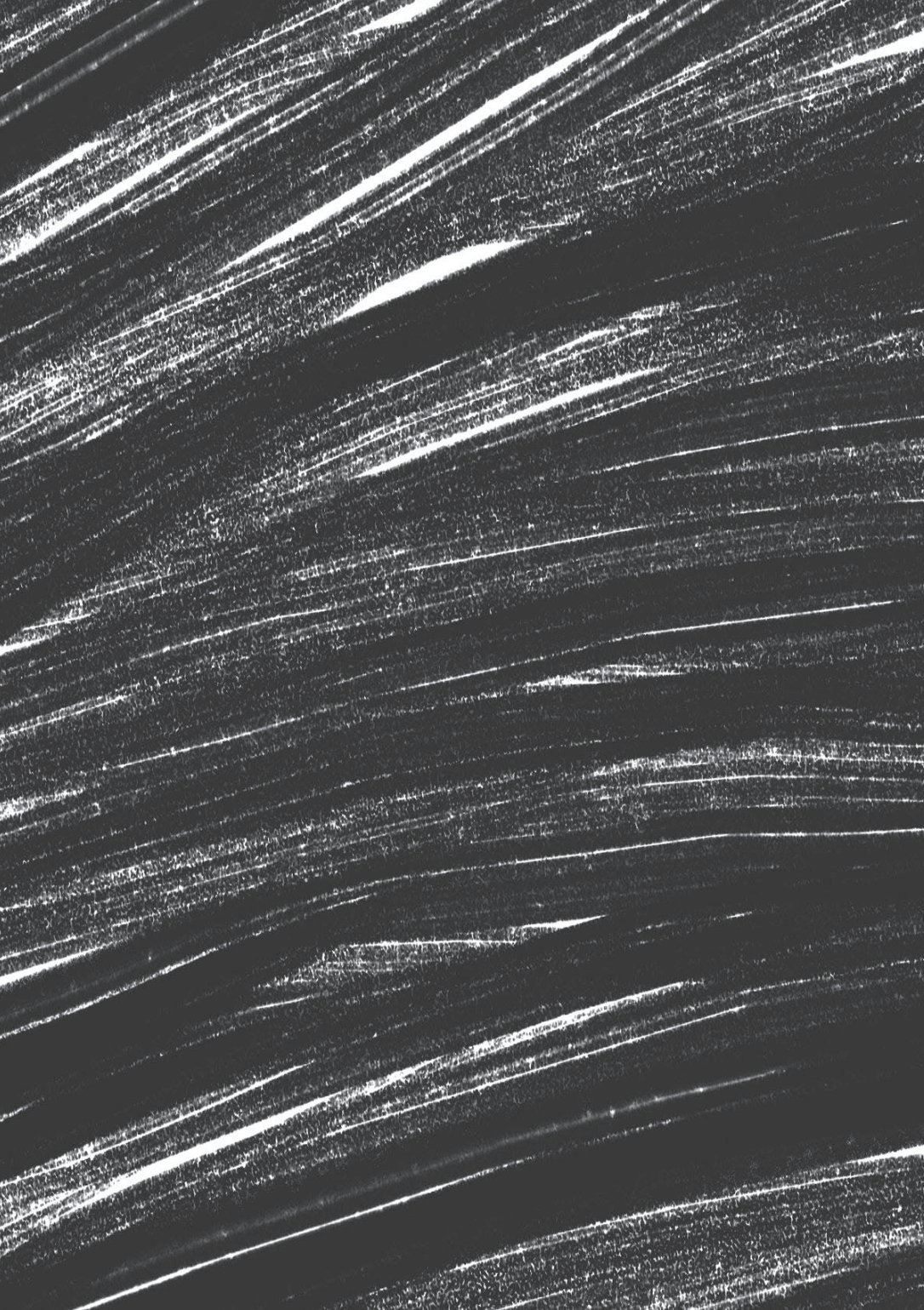
KANDIDÁTI

štonožka

Veľkolepé!

preložila OLGA KRALOVIČOVÁ





1.
kapitola

TAK TEDA NAPOSLEDY: Vitajte v Drichman-
skom údolí.

Alebo ak ste nikdy nečítali knihu z tejto série, tak vás prvý raz vítame v Drichmanskom údolí!

V Drichmanskom údolí je plno grúňov, no Drichmanské údolie je aj plné kráv. Grúne sú zelené. Kravy majú rozličné farby. Väčšinou sú čierne a biele, ale dosť je aj hnedých. Popredný miestny farmár Bob Barkin tvrdí, že má aj modrú kravu, ale podľa ostatných je iba sivá. Tu je obrázok spomínanej kravy:



Uvedomujeme si, že podľa tohto obrázku nemôžete povedať, či je Bobova krava modrá, keďže je nakreslený iba čiernym atramentom. Bohužiaľ, nemôžeme si dovoliť vytlačiť túto kravu farebne, no aj tak dúfame, že sa vám ilustrácia páčila. Tá krava je naozaj fešanda!

Drichmanské údolie sa takmer preslávilo ako „Mliečna perla v mliekarenskom diadéme Ameriky“. Mestská rada Drichmanského údolia tento titul však odmietla, pretože iba jeden jej člen vedel, čo je diadém. (Je to ozdoba hlavy skrášlená drahokamami.) V meste žije viac kráv ako ľudí – keby ste tam bývali, tak to viete, ale pravdepodobne tam nebývate, pretože ľudí tam býva málo a kravy čítať nevedia. Na zemi žijú miliardy ľudí, ale v Drichmanskom údolí z nich býva iba 9 980.

Takže:

Aká je šanca, že toto malé mestečko môže byť domovom nie jedného, ale dvoch fóristov svetovej triedy?

A aká je šanca, že dvaja z miliárd obyvateľov zeme sa stretnú v Drichmanskom údolí a zistia, že sú spriaznené duše, veselí spoločníci, verní amigos a najlepší priatelia?

Aká je pravdepodobnosť, že táto ospanlivá obec sa hoci len nakrátko stane pôsobiskom jednej z najväčších dvojíc v histórii kanadských žartíkov, párika notorických fóristov známych ako Nebezpečná dvojka?

Na tieto otázky nevieme odpovedať. Matematika nikdy nebola našou silnou stránkou. Ale šanca je malá! Priam mizivá! Je to nanajvýš nepravdepodobné.

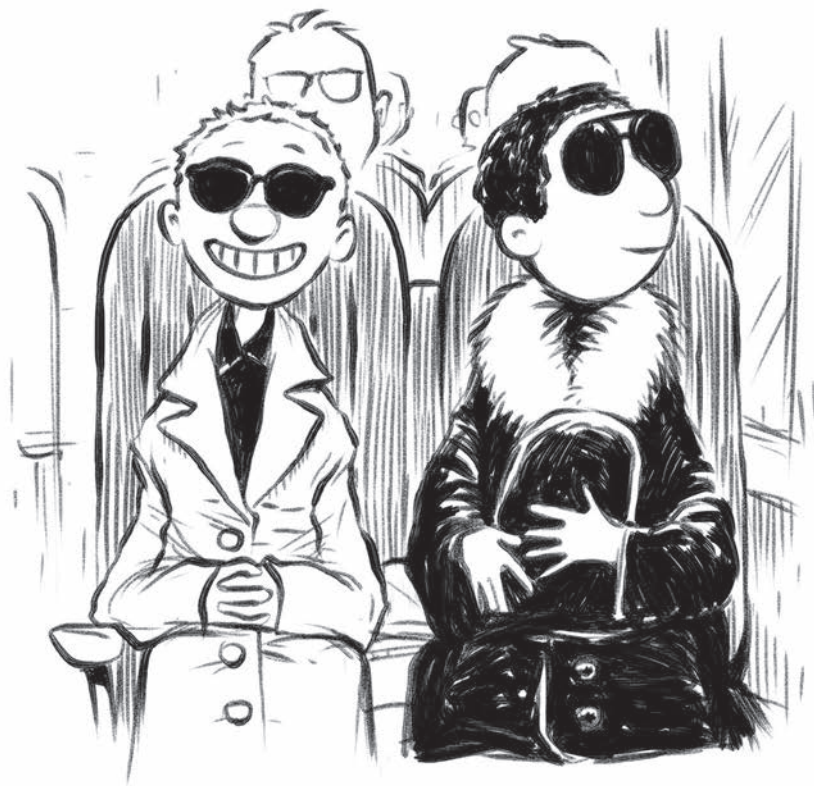
A predsa.

V Drichmanskom údolí bývajú Miles Murphy a Niles Sparks. Toto sú oni:



Počkajte. Prepáčte. To bude chyba. Na obrázku vidíte iba Nilesa. To preto, lebo sú práve uprostred fóru.

Takto to vyzeralo pred piatimi minútami:



To je lepšie. Tak poďme na to.

2.

kapitola

BOLA NEDEĽA. Bolo to v jeseni. Miles a Niles vo veľkých kabátoch sedeli vedľa seba vzadu v autobuse číslo tri. Trojka jazdila okolo Nilesovho domu na Maslovej ulici popri pasienkoch, ktoré vlastnil Bob Barkin a kam mali namierené. Normálne by sa tam dostali na bicykloch, ibaže dnes mali so sebou všelijaké veci.

Pod kabátmi mali Miles a Niles priviazané na telo:

- tri plechovky tmavofialovej farby na dobytok,
- tri plechovky neónovo zelenej farby na dobytok,
- jednu kartónovú šablónu s veľkými bodkami vyrobenú zo škatule od chladničky,
- veľmi dlhé meracie pásma,
- nožnice na strihanie stromčekov,
- ručné náradie zabalené v koženom puzdre,
- rozmontovanú ručnú kosačku značky Brunte 3030.

„Si si istý, že táto farba bude na srsti držať?“ spýtal sa Miles.

„Áno,“ odvetil Niles.

„Ale si si isto istý?“ spýtal sa Miles ešte raz.

„Áno, áno,“ potvrdil Niles. „Je to farba na dobytok. Na to je určená.“

„Aha, tak okej.“

Miles sa vo farbách na dobytok a v dobytku celkove veľmi nevyznal, pretože nevyrástol v blízkosti kráv.

Predtým býval tisíc míľ odtiaľto v činžiaku ružovej farby na brehu oceána. Pred dvoma rokmi sa s mamou presťahoval do Drichmanského údolia. A hoci prešli iba dva roky, Miles mal pocit, že všetko, čo sa stalo predtým v tom meste pri mori, sa stalo niekomu inému. Akoby sa jeho skutočný život odohrával iba odvtedy. Zdalo sa mu, že jeho príbeh sa začal, až keď stretol Nilesa Sparksa. Tak to býva, keď sa zoznámite s najlepším priateľom.

„Myslel som si, že si nasadíme slnečné okuliare,“ povedal Niles, ktorý mal na očiach slnečné okuliare.

„Ach áno,“ prikývol Miles. Vytiahol si z kabáta slnečné okuliare a nasadil si ich aj on.



„Prečo vlastne máme slnečné okuliare?“ spýtal sa.

Niles pokrčil plecami. „Veľké kabáty. Slnečné okuliare. Podľa mňa to vyzerá cool.“

Miles obdivoval ich odraz v okne.

„Áno, to je fakt.“

Autobus zastavil na rohu. Dvere sa so syčaním otvorili a do autobusu nastúpila žena s čiapkou na hlave a v tmavomodrej uniforme.

„Lístky,“ povedala mužovi na prednom sedadle.

Starký vytiahol autobusový lístok. Ihneď mu ho precvikla – cvik-cvik – a vrátila mu ho.

„Ďakujem,“ povedal starý muž milo.

Žena sa bez slova posunula ďalej.

„Lístky.“

Malé dievčatko v ďalšom rade jej podalo dva lístky, jeden za seba a jeden za mamu.

„Mama mi dovolila držať lístky!“ povedalo dievčatko.



„Ale nechcela za ne zaplatiť!“ dodala mama.

Dievčatko sa zasmialo.

Mama sa zasmiala.

Žena v uniforme sa však nezasmiala.

Ani len sa neusmiala.

Iba precvikla lístky – cvik-cvik – a vrátila im ich.

„Tá pani je zlá,“ zašepkalo dievčatko.

„Možno má iba zlý deň,“ povedala jej mama.

Mama dievčatka mala pravdu. Revízorka mala zlý deň. V to ráno jej veterinár povedal, že jej kocúr Joseph je tučný. Pred piatimi minútami jej manžel, ktorý sa tiež volal Joseph, napísal esemesku, že v obchode nemajú papriku, a to bolo neprijateľné, pretože v nedeľu večer revízorka vždy varila guláš. Celý týždeň sa tešila na guláš. Bola to jej druhá najobľúbenejšia vec na svete. Takže naozaj mala zlý deň.

No ak máme byť spravodliví, aj to dievčatko malo pravdu. Revízorka bola zlá. Aj v dobré dni sa správala takto: bola zamračená, nepriateľská a chladne cvikala lístky. Ešte radšej ako guláš mala vyhadzovanie ľudí z autobusu.

Pravdaže, nevyhadzovala ich doslova.

Donútila ich vystúpiť.

Hoci v noci sa niekedy usmievala v spánku, keď sa jej snívало, ako vyhadzuje cestujúcich doslova – starí páni, dievčatká a ich

matky robia salto ponad pásy na vozovke a kotúľajú sa po vysokej tráve, ktorá rástla pri ceste.

Takže áno, bola zlá.

„Lístky,“ zavrčala revízorka na muža, ktorý jej už podával lístok.

Vzadu v autobuse Niles siahol do náprstného vrecka kabáta. Celý zmeravel.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa Miles.

Niles sa hrabal vo vrecku.

Potom sa hrabal vo všetkých ostatných vreckách kabáta.

Potom vstal a skontroloval vrecká nohavíc.

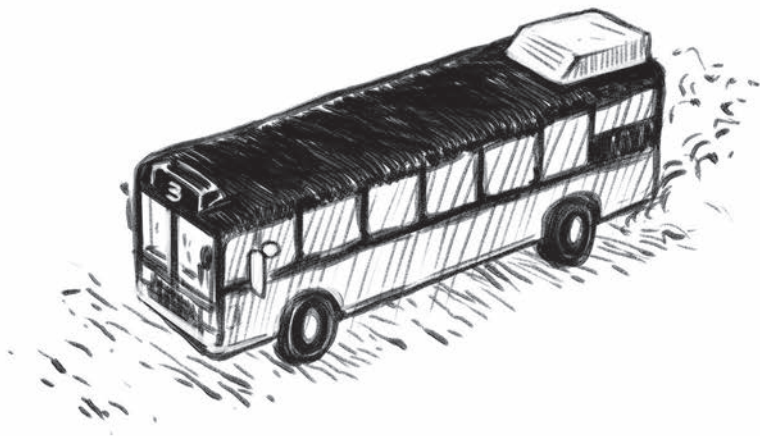
„Niles, čo je?“ naliehal Miles.

Niles pokrútil hlavou a znovu skontroloval všetky vrecká.

„Niles!“

„Miles, máme iba jeden lístok,“ Niles vytiahol z náprsného vrecka jediný kúsok papiera.

3.
kapitola



AKO TO MYSLÍŠ, že máme iba jeden lístok?“ spýtal sa „Miles.

„Kolko lístkov máš?“ spýtal sa Niles.

„Ani jeden!“ odvetil Miles.

„O to ide.“

„Ale veď si povedal, že kúpiš lístky pre nás oboch,“ povedal Miles.

„Aj som kúpil!“

„Tak prečo máš iba jeden?“

„Musel som ten tvoj stratiť.“

„Môj! Prečo je ten stratený môj?“

„Čože?“

„Možno si stratil svoj,“ povedal Miles. „Možno toto je môj lístok.“

„Lístky,“ kontrolórka stála pri chalanovi so slúchadlami na ušiach.

„Nezáleží na tom, či je toto lístok,“ povedal Niles, ktorý držal lístok tak, aby ho Miles nemohol dočiahnuť. „Obaja sa musíme dostať na farmu Boba Barkina, inak je Operácia v kýbli. Je to práca pre dvoch. A navyše každý nesieme polovičku kosačky. Potrebujeme dva lístky.“

„Okej.“ Miles sa prestal načahovať za lístkom. „Tak čo urobíme?“

Niles si strčil lístok naspäť do vrečka. „Popremýšľame.“

Sadli si a premýšľali, kým sa revízorka blížila do zadnej časti autobusu.

„Lístky.“

Cvik-cvik!

„Lístky.“

Cvik-cvik!

„Zdá sa, že je protivná,“ poznamenal Miles.

„Áno,“ súhlasil Niles.

„Lístky.“

Cvik-cvik!

„Máš niečo?“ spýtal sa Niles.

„Nemám. A ty?“

„Vôbec nič,“ povedal Niles. „Tak trochu som sa spoliehal na teba.“

„Na mňa?“ čudoval sa Miles. „Prečo na mňa?“

„Pretože pod tlakom vieš byť dobrý!“ odvetil Niles. „To je tvoja silná stránka!“

„Och, prosím ťa,“ vzdychol Miles.

Pozrel si na topánky.

„Čo je? Veď to bol kompliment!“ tvrdil Niles. „Vieš si poradiť! Vždy nás dostaneš z kaše!“

„Lenže toto je priveľký tlak!“ namietol Miles.

„Áno. ALE TY SI POD TLAKOM DOBRÝ!“ zopakoval Niles.

„Prestaň to hovoriť!“ ohradil sa Miles.

Revízorka už bola na polceste k chlapcom.

„Lístky!“

Cvik-cvik!

„Lístky!“

Cvik-cvik!

Miles prudko dvihol hlavu.

„Mám to,“ povedal. „Skryjem sa.“

„Čože?“

Miles sa pomaly zosúval po sedadle a zhadzoval pritom kabát. „Skryjem sa,“ povedal. „Zakry ma.“

„Vynikajúce.“

Niles pomohol Milesovi vyzliecť si kabát. Potom Miles vliezol pod sedadlá pred nimi a snažil sa čo najviac prikrčiť, čo bolo dosť náročné vzhľadom na fóristický materiál, ktorý mal pripevnený k telu.

„Prikrý ma,“ šepol.

Niles opatrne prikryl Milesa kabátom.

„Nehýb sa!“

„Jasné,“ zamrmlal Miles.

Niles si zložil slnečné okuliare a oprel si nohy tam, kde mal Miles pravdepodobne hlavu.

Načasovanie bolo dokonalé.

„Lístky.“

Revízorka pozrela na Nilesa.

Niles sa na ňu usmial.

„Moment, prosím, madam.“

Niles siahol do náprsného vrecka a vytiahol dva lístky.

Podal jej ich.

„Jeden je za mňa a druhý za môjho kamaráta.“

„Za tvojho kamaráta?“

„Áno, môj kamarát je tam dolu na dlážke.“



Niles nadvihol roh kabáta.

„Dobrý deň,“ pozdravil Miles.

„Prečo má slnečné okuliare?“ spýtala sa žena.

„To je dobrá otázka!“ odvetil Niles. „Miles, prečo máš slnečné okuliare?“

Miles pokrčil plecami. „Pripadalo mi to cool.“

„No vidíte!“ povedal Niles.

Niles sa usmial.

Miles sa usmial.

Revízorka urobila grimasu:



Vidíte? Ťažko to možno tvrdiť naisto, ale vyzerá to, že má na tvári náznak úsmevu!

Cvik-cvik!

Precvikla lístky a vrátila ich Nilesovi.

„Ďakujem!“ povedal.

Strčil si lístky do vrecka a zakryl kabátom Milesovu tvár.

„Ďakujem,“ povedal Miles spod kabáta.

„Ďakujem,“ povedala žena a šla ďalej.

Kabát na dlážke sa triasol od smiechu.

„Je to tu dolu naozaj hnusné,“ sťažoval sa Miles.

Aj Niles sa smial.

„Áno. Ako na podlahe autobusu.“

„Ty si vedel, že sa skryjem,“ povedal Miles. „Po celý čas si to vedel.“

„Áno,“ prikývol Niles. „Vedel som to.“

Pravdaže, Niles to vedel a Miles vedel, že Niles to vedel, a preto sa rozosmiali ešte viac. Smiali sa, až ich boleli bruchá a z očí im tiekli slzy.

Spod kabáta sa vynorila ruka a do vzduchu sa zdvihli dva prsty, takto:





Niles sa dotkol končekmi prstov Milesových a smiali sa ešte viac.

Smiali sa, lebo chápali, akí sú veľkí fóristi. Kanadský žartík môže byť špendlíkom, ktorý prepichne balón tyranie, ohňostrojom v kaplnke každodennosti, ale môže byť aj tajným potrasením rúk medzi priateľmi. Fór je niekedy ako facka. Niekedy je to výstrel. No niekedy objatie. Fór, ktorým si utiahnete z kolegu fóristu, môže byť kódovanou správou. Znamená: „Ahoj, kamoš. Poznám ťa.“